

lumre ham om Ørene ved Tanken om, hvad der vilde kunne ske, dersom Angrebet mislykkedes for ham.

Da følte han pludselig sin Hals omslynget af hendes Arme og et brændende Kys paa sin Mund.

Det stod ikke paa mere end et Nu. Før Per fik sig besindet, havde Nanny igen sluppet ham og var flygtet hen til Vinduet, hvor hun blev staaende med Ryggen mod Stuen, idet hun i sin Befippelse holdt en Haand op til Kinden, som om hun havde faaet et Slag paa den.

I det samme hørtes Ivans kommanderende Stemme ude fra Forstuen, og umiddelbart efter kom han selv kurende gennem Værelset paa sine travle smaa Ben ligesom et Stykke optrukket Legetøjs-Mekanik. Med en Mine som en Hærfører, der ordner sin Arme til Slag, foer han afsted, fulgt i Hælene af sin Stab: et Par stærkt galonerede Lejetjenere og en bluseklædt Dekorator.

Da han fik Øje paa de to, der ganske udenfor Festprogrammet havde gemt sig her i Kabinettet, standsede han et Sekund.

»Modtagelsen finder Sted i Salonen!» forkyndte han, hvorpaa han rutsjede afsted igen med sine Hjælpere, der grinede til hinanden bag hans Ryg.

Hverken Nanny eller Per havde imidlertid rørt sig. Men saasnart Ivan var forsvunden, rejste Per sig — endnu halvt uforstaaende og fortunlet.

Ved Lyden af hans Skridt vendte hun Hovedet